

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

מישל לפלד שבא לפדיגה ועמו דונסין ואיפרנין
נו' בא פקח א' ליסם ואמר: **אנא נסיב מלכא...**

ראר עמוד 3

ערב שבת קודש פ' במדבר
חי' תהא שנת נפלאות טובה

רנז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

און חורה מאנט נאך אז די צניעות זאל זיין אין אזא אופן אז אפילו א גוי נאך איידער ער גייט אריין אינעווייניג פון די אידישע הויז, נאר קוקענדיק פון דרויסען זאל זיין קאנטיג אז אין די הויז פירט מען זיך לויט דעם אויבערשטענס פארלאנג, און דער-איד פלעגט לויף אויף דעם אויבערשטענס ברכות, פונקט ווי עס איז געווען בא בלעס, אז שטייענדיק פון דערווייטענס האט ער געזען לויט ווי די אידישע הייזער זיינען געווען געבויט אז אידען פירען זיך ע"פ צניעות, און דערפאר זיינען זיי ווערט די ברכה פון אויבערשטען ווי קריגט יעדער איד דעם כח דאס אויסצופירען אלאא פון דער התחלה פון אלע די חלקי שו"ע-וואס קומט און פלעגט ארויס גיין פון די חלקי שו"ע די התחלה פון די חלקי שו"ע איז "אל גבול מפני המלעיגים", אז א איד זאל זיך נישט שעמען און נחפעל ווערן פון די וועלכע לאכען פון איהם אפ, אין דעם ווארט "מלעיגים" איז אבער פאראן נאך א טייטש פארקומט, מלשון שפת עלגים, ד.ה. אז א איד זאל נישט נחפעל ווערן פאר די וועלכע פירען זיך אין קרומע וועגען. ווארום די וועלכע פירען זיך נישט ע"פ צניעות, נישט נאר דאס איז פארקערט פון דעם וועג פון חורה, נאר דאס איז פארקערט פון דעם דרך הישר, זאקערט פון מאדאלען וויילעך.

תוכן העניינים

- 3 **אנא נטיב מלכה** / מאמר ד"ה ביום עשתי עשר גו' מקונטרס י"א ניסן תשמ"ט
- 6 **מלחמת הילדים** / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשיח
- 10 **אופן העבודה "במדב"** / פרכת השבוע באור הנאולה
- 12. **אסור לתמוך במפלגה המנהלת מו"מ עם הערבים על שטחים** / ילחום מלחמת ה' וינצח / שידחות בענייני שלמות העם והארץ
- 14 **"שלא יתבייש מפני בני"א המלעעגים"** / המרת הרבי על תקציר מדוברי שנאמר בדרך כת"ק - פרסום ראשון / המרת הרבי על תקציר מדוברי שנאמר בדרך

מערכת "יחי המלך"

בארה"ב: 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל: (718) 778-6670
באה"ק: שביל האמונה 9 קרית שמואל, חופה סלפסקי: (04)840-3153
<http://www.moshiach.net/blind>
 כתובתנו באינטרנט: **http://www.moshiach.net/blind**
 יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "חזקת בית דוד"
 ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

אנא נסיב מלכא

איתא במדרש משל למלך שזכנס למדינה והיו עמו דוכסין ואיפרכין ואיסטרטילוטין כו' חד אמר אנא נסיב דוכסין לגבי חד אמר אנא נסיב איפרכין לגבי כו' היי פקח אחד לשם אמר אנא נסיב מלכא דכולהו מתחלפין ומלכא אינו מתחלף ■ בדוגמת מלך שעושה סעודה ומשתה בשביל השרים הגדולים ועבדים החשובים ומוציא על זה ממוז רב, ומהשיריים של הסעודה מקבלים גם פחותי הערך כמו עבדים ושפחות שאחרי הרהיים, ועד שגם הכלבים אוכלים את העצמות שמשליכים למטה ■ גודל פקחותו של זה שאמר אנא נסיב מלכא ■ קטעים ממאמר ד"ה ביום עשתי עשר גוי', קונטרס י"א ניסן תשמ"ש - מוגה

ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר, ואיתא במדרש כל השבטים לשם גאולתן של ישראל ולשם שבחן נקראו שמונתם, ואשר נקרא שמו לשם גאולתן של ישראל כמה דתימא ואשר אחכם כל הגוים כי תהיו אתם ארץ חפץ אמר ה' צבאות, ולשם שבחן כמה דתימא אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלקיו, אין אישורן של ישראל אלא על שבתו בהקב"ה להיות להם לאלקים והקב"ה בחר בהם להיות לו לעם סגולה, ולפיכך כשבא נשיא אשר להקליב הקליב קרבנו ע"ש הבהירה שבהר הקב"ה בישראל מכל האומות, כמה דתימא וכן בחר ה' אלקיו להיות לו לעם סגולה. וצ"ל להבין . דבחירה שייך דוקא בשני דברים ששניהם שווים, או שבכל אחד מהם יש מעלה שאין בזולתו, אבל בנוגע להקב"ה ולהבדיל אלקי הונכר, האך שייך לומר שישראל בחרו בהקב"ה. ועד"ז בזה שהקב"ה בחר בישראל, הרי ישראל הם נעלים באין ערוך מכל האומות, ומהו שהקב"ה בחר בישראל. גם מ"ש בתנאי דבנו בחרת מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי הנומה בחווייתו לגופי אומות העולם, צריך ביאור, דזה שהגוף דיישראל נדמה (בדחינותו) לגופי אומות העולם אין זה ביאור (לכאורה) בנוגע להקב"ה.

ויוכן זה בהקדים מ"ש חלקי הוי' אמרה נפשי, ואיתא במדרש משל למלך שזכנס למדינה והיו עמו דוכסין ואיפרכין ואיסטרטילוטין כו' חד אמר אנא נסיב דוכסין לגבי חד אמר אנא נסיב איפרכין לגבי חד אמר אנא נסיב מלכא דכולהו מתחלפין ומשתה אינו מתחלף, כן אה"ע מזה עובדין לחמה ומהו עובדין ללבה כו' אבל ישראל אין עובדין אלא להקב"ה, הרי"ד חלקי הוי' אמרה נפשי, וידוע הדיק בזה, דלכאורה, הרי גם מי שאתו פקח ואפילו תניוק קסן יודע שהמלך הוא גדול יותר מהדוכסין וכו', ומה

"שלא יתבליש מפני בני-אדם המלעילים"

בקשר עם ימי הקיץ ושמורת הצניעות הדרושה בהם, מובא בזה צילום מהגהת ל"ק אדמו"ר מלך המשוח שליט"א על מס' נקודות משוחות ל"ב תמוז ושי"פ בלק ה'תשל"ל, כפי שזאמר אז ברדיו (צילומים מהמשרד השיחה פורסמו בגיליונות קסב-ג)

להלך פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

אין תורה מאגיס נאך אז די צניעות זאל זיין אין אזא אופן אז אפילו א מני (בלעם) נאך איידער ער גייט אריין אינעווייניג פון די אידישע הויז, נאך קוקנדיק פון דוריען זאל זיין קאנסטיג אז די הויז פירט זיך לויט דעם אויבערשטיענס פארלאנג, און דערפאר איז מען א כלי אויף דעם אויבערשטיענס ברכות, פונקט ווי עס איז געווען באַ בלעם, אז שטייענדיק פון דערנורייטענס האט ער געווען לויט ווי די אידישע היינער זיינען געווען געבויט אז אידען פירען זיך ע"פ צניעות, און דערפאר זיינען זיי ווערט די ברכה פון אויבערשטיען.

און יעדער איד קריגט דעם כח דאס אויסצופירען פון דער תחילה פון אלע ד' חלקי השו"ע - **וואס קומט אויך אלס א הקדמה צום מקיים זיין די אלע ד' ח"ח השו"ע.**

וואס די התחלה פון ד' חלקי שו"ע איז "שלא יתבליש מפני בני"א המלעילים", אז א איד זאל זיך נישט שעמען און ניש נתפעל ווערן פון די וועלכע לאכען פון איהם אפ.

אין דעם ווארט "מלעילים" איז פאראן נאך א טייטש פארקורמט, מלשון שפת עלגים, ד.ה. אז א איד זאל נישט נתפעל ווערן פאר די וועלכען פירען זיך אין קרומע וועגען.

ווארום די וועלכע פירען זיך נישט ע"פ צניעות, נישט נאך דאס איז פארקערט פון דעם וועג פון תורה, נאך דאס איז פארקערט פון דעם **אלעמעניעם** דוד השר, פארקערט פון **אלעמעניעם** מאראל און **איינפאכן שכל**.

במקום להבטיח ענייני פקוח נפשות – עסוקים בחישוב הקולות שתקבל מפלגה פלוגיית בבחירות

עניין זה שמדברים אודותיו עתה – רק קומץ אנשים יכולים להשפיע בנידון, אך לעונותינו הרבים הם יושבים ושותקים!
לכאורה חי ציריכני לצאת בוועקות מחאה: הייתכן? – אך אפע"כ עסוקים בכל דבר, רק לא בדבר זה. ובעיקר עסוקים בחישוב הקולות שתקבל מפלגה פלוגיית בבחירות הבאות.

נכון, זה דבר חשוב – אך ראיתי-לל יש להבטיח ענייני פקוח נפשות! עניינים של "גאון יעקב"? עניינים של קידוש השם והפכו!

ובמקום זה יושבים ועושים השבונות, מה כדאי יותר למפלגה. וחיות ובמפלגה עצמה ישנם כמה מנהיגים, יש להתחשב עם דעת כולם.

על-פי התורה קיים כלל ש"דבר אחד לדור"? אין "שני דברים לדור". אפילו הכהן הגדול שהיה קודש הקדשים, המונבחר בין הכהנים, היה צריך להיות אחד בלבד: המונבחר הוא ב"קודש הקדשים", כמו שכתוב "ויבדל אהרן להבדילו קודש-קדשים" – לא סתם קודש – ולמרות זאת אומרת תורת חיים, הוראה בחיים שאסור לעשות שני כהנים גדולים משום איבה!

וכאן, במפלגות, הסדר הוא שאין מפלגה שאין בראשה שנים, שלשה, ארבעה או חמשה מנהיגים, ש"אין דעותיהם שוות", דבר ההקשה על קבלת החלטות.

העובדה שיש יותר ממנהיג אחד אינה כמו בבית-דין (כביכול) שכולם בדעה אחת – אלא כאן כל אחד אומר ההיפך מן השני, שה"י אין דיעותיהם שוות", ובפרט כשמתערבים פניות אישיות וכו' – שאין כאן המקום לדבר בענין שאינו שבחן של ישראל.

מזכירים זאת רק בדרך אגב, ולא סתם "דוד אגב", אלא משום שדבר שכובא אין ביירה וחייבים לצעוק! האדם הצועק יודע שהצעה לא תועיל להחלשת הכאבים, אבל הוא צועק לא משום שכך אומר שכלו – אלא משום שכוכלו!

ובענין זה קיימות עכ"פ איזו תקנה:

כשיציעו פעם אחר פעם, ולא מאחורי הפרגוד אלא בפומבי, ויראו שלא מתחייבים וצועקים, ויכול להיות שימשיכו לצעוק גם ביום הבחירות – אזי הדבר יעזר סוף-סוף, והממונים על הדבר יסדרו להם סדר עדיפויות נכון יותר, להבטיח לכל-לראש את שלומם ובטחונם של היהודים והלא-יהודים המגרים באין ישראל, ואחר-כך להתעסק בדברים אחרים.

(מש"ח"ת י"ט כסלו תשמ"ג - בדרת מומח)

ציריכני לפקחות כבדו לבחיו בהמלך.

... ויובן זה בהקדים המבוא בסדרון ד"ה עבדים היינו לפרעה במצרים, בענין ההשפעה הנמשכת לעוברי רצונו שהיא רק בדרך אגב כמאן דשדי בחרו כחפזי, שהוא בדוגמת מלך שעושה סעודה ומשתה בשביל השרים המדולים ועבדים החשובים ומוציא על זה ממון רב, ומחייבים של הסעודה מקבלים גם פחות הערך כמו עבדים ושפחות שאחרי הרחיים, ועד שם הכלבים אוכלים את האצמות שמטריכלים לטמה. שבטח לא כיון המלך להוציא בשבילם הוצאות, וה ששפע להם שריים (שגם השריים של הסעודה הם הון רב) הוא רק בדרך אגב. ועד"ז הוא בהתמשל שההשפעה לעוברי רצונו היא רק בדרך אגב, כמאן דשדי בחרו כחפזי, כמבואר שם בארורה. ויש לומר, דזה שמביא שני דוגמאות שההשפעה להם היא רק בדרך אגב (ואינם יושבים בשולחן המלך, עבדים ושפחות וכלבים, ושני דוגמאות באלו שיושבים בשולחן המלך, שרים מדולים ועבדים עוברים את בהתאם לד' דרגות בהמשל. שדרגה הכי תחתונה הם הכלבים שאינם עוברים את המלך ורצונם הוא שירשפע להם גשמיית, עוד ועוד, כמ"ש הכלבים עזי נפש לא ידעו שבעב. ויש לקשר זה עם הידע שכלב הוא מלשון כולו לב, דטבע האדם

ודוקא מי שהיה חכם גדול, לא נתפס ליוקר וחשיבות של ההון עצום וכל רצונו הוא לראות את פני המלך

בתולדותו וטבע יצירתו שהמות שליטי על הלב. וזה שהוא בבחינת כלב הוא בקצה החפזי, דלא רק שהלב שליטי על המות, אלא יתירה מזו שהוא כולו לב. ולכן כל עניינו הוא למלאות תאות לכו. ולמעלה מזה הם העבדים הפחותים (העבדים ושפחות שאחרי הרחיים), שהם עוברים את המלך אלא שעבודתם היא רק מצד הכרח (מפני אימת השבט), היפך הרצון והתענוג שלהם, דעבדא בהפקידיא ניהא ל', ומכיון שהרצון והתענוג שלהם הוא בתאוות עוה"ל, וזה שאינם עוברים על רצונו ית' הוא מפני ידאת העונש. מקומם הוא מחוץ לשולחן המלך. משא"כ עבדים החשובים, עבודתם את המלך היא ברצון וחשק. דהגם שעיקר עבודתם היא מצד קבלת עול [כידוע החילוק בין בן לעבד, דזה שהבן עושה רצון אביו הוא מפני האהבה וזה שהעבד ממלא רצון אדונו הוא בדרך קבלת עול], מ"מ, זה גופא הוא רצון וחשק, שדוצים לקבל על יליהם עול מלכות שמים. ולכן מקומם הוא בשולחן המלך. ולמעלה מזה הם השרים, שיש להם ידעה מתנהגת המלוכה [שלכן כו"כ עניינם בהתנהגות מתנהגים על פיהם], וגם יש להם השגה במעלת המלך ומפני זה יש להם אהבה אליו, ועבודתם היא לא רק מצד קבלת עול אלא גם מצד אהבה. ובשרים גופא ישנם כו"כ דדגות, שנתלקות בכללות לשתים. שרים (סתם) ושרים גדולים. ויש לומר, דג' סוגים אלי שנמצאים בשולחן המלך [עבדים חשובים, שרים ושרים גדולים] הם בהתאם לג' הסוגים שבמדוש, דכסין

ואפרכין ואיסטרילוטיון, שנמצאים יחד עם המלך, כלשון "והי עמי", בזוגות עבדים החשובים והשרים שנמצאים בשולחן המלך. ועפ"י יש לומר, דהגם שהכוונה (בפשוטו) בדוכסין וכי' היא להעי' שרים דנוגה (כמוצא לעיל מהדדושים), מ"מ, זה שמדייק שהדוכסין "הי עמי" הוא בכיר לזמן שמכיר כאן ולא רק בהעי' שרים. שהם גם רחב בפ"ע, דוגמת עבדים הפחותים שמקומם הוא מחוץ לשולחן המלך, אלא גם במלאכים שהם בטלים לאלקות, ולמעלה יותר – בספרות דאצילות שאיהו וחיהו ומרמהי חד, שהם תמיד עם המלך.

ועפ"י מובן עוד יותר גודל פקחותו של זה שאמר אנא נסיב מלכא, דנוסף לזה שאינו רוצה לקבל ההשפעה בדוגמת הכלבים וגם לא כעבדים הפחותים שמחוץ לשולחן המלך (הם שההשפעה שנשפע להם היא בריבוי גדול) ורוצה להיות בשולחן המלך, אלא שאינו רוצה גם בהדוכסין וכי' (מלאכים), ספרות דאצילות ולמעלה יותר), אלא בהמלך, אנא נסיב מלכא. וכתורת הבעש"ט הידועה עה"פ תפלה לעני כי יעטוף ולפני הוי' ישפוך שיחו, שאינו מבקש שים דבר ותפלתו היא שלפני הוי' ישפוך שיחו. ולזה צריך פקחות גדולה. ובדוגמת מלך ב"ד, שבכדי ליכנס להקיסרון שבו נמצא המלך ולראות את פני המלך, צריך לעבור תחילה דרך כמה וכמה היכלות שבהם אחד אחד מהם יש הון יקר, וישנם כאלו שפשוזאים את הון יקר שבהיכל החיצון, הם מתענגים מזה בתענוג נפלא ומתעבדים שם. ויש כאלו שמתענגים בהיכל פנימי יותר. ודוקא מי שהוא חכם גדול, גייס אים ויט אן = לא תופס אצלו מקום] החשיבות והיוקד של הון עצום הנמצא גם בהיכל הכי פנימי, וכל רצונו ותשוקתו היא ליכנס להקיסרון בו נמצא המלך ולראות את פני המלך.

ויש לומר, שענין זה הוא הארבה דמי לי בשמים ועמד לא תפצתי, וכלשון ארמו"ד הזקן "אך וויל זע גאָר ניסט אך וויל ניט דאין גאָע אך וויל ניט דאין ערה"ב כו' אך וויל מער ניט אַז דיר אַליין". דהגם שהגמוליים שבג"ע ומל"ש הגמוליים דערה"ב הם גלויים נעלים ביותר, ואדמו"ד הזקן היתה לו השגה בהי, השגה אמתית באופן שהשכל נתאחד עם המושכל, אעפ"י אינו רוצה לא בהגמוליים דג"ע ולא בהגמוליים דערה"ב, וכל רצונו הוא רק בהצטנות, דיר אַליין. ויש להוסיף, דעיקר הפקחות בזה שאינו רוצה בהדוכסין וכי' (המדריגות שבסדר ההשתלשלות, וגם שלמעלה מהשתלשלות) הוא, דהגם שהספרות (מלשון ספרות ובהירות) אין מסתירים על אוא"ס, דבההשפעה שנמשכת על הספרות (הכלים) נוהא בגלויי שההשפעה היא לא מהספרות עצמם ח"י אלא שאוא"ס משפיע על דים, וביחוד הוא בהארות דהספרות, שעל דים מתגלה האור שלמעלה מהם, ומל"ש בהמדריגות שלמעלה מאצילות, שע"י האור מתגלה כל מה שאפשר להתגלות מהמאור, מ"מ, אינו רוצה בהם אלא בהמלך, אנא נסיב מלכא. ויש לומר, שזהו גם דיק לשונו של אדמו"ד הזקן "אך וויל ניט דאין גאָע אך וויל ניט דאין ערה"ב", דהגם שהה"ע והערה"ב הם "דאין גאָע", "דאין ערה"ב", נוסף לזה שהגמוליים דג"ע ודערה"ב עצמם הם גלויים נעלים ביותר מתגלה על דים כל מה שאפשר להתגלות מהמאור, מ"מ, אינו רוצה בהם, וכל רצונו הוא רק בהצטנות, דיר אַליין.

אסור לתמוך במפלגה המגדלה מישא-ומתן עם דערברים על החזרת שפוזים

א. עמדתו מאז ומקדם זה כמה עשיריות שנים – וגם נתפרסם כמה וכמה פעמים במשך שנים אלה – שמטעם פקוח-נפש (מן הערבים) אסור לתמוך במפלגה המנהלת משא ומתן עם הערבים ע"ד החזרת שטחים מארה"ק (ישי"ע יחודה, שומרון, עזה) להערבים – במפלגה בעם בחירות, ואסור תמיכה במנהיגי' בנוגע לארגון והקמת ממשלה. כי אז בדרך ממשלה זוהי תמיכה באריותם נגד הערבים, החזרת השטחים – מיש"ע ועוד – פקו"זי שב"י של"ס"א, ועמדתו זו לא נשתנתה כלל וכלל.

נוסף על הני"ל – ועיקרי' בייחוד, שמוסדי' עוד יותר על הענין דפקוח-נפש דבני-ישראל של"ס"א לא רק בכח אלא עובדא דחוה ר"ל, והוא: שמאז דבנהמפלגה הני"ל נפגשו עם באי-כח הערבים וניהלו מו"מ עמהם (אף שהערבים לא נתפרסמו לע"י בכתבי-עת באה"ק), והדיעה ע"ד פגשה זו נתפרסמה במכתבי-עת אחרים ובמילא בין הערבים, וכתוצאה מזה מביאות – על-פי טבע וישראל – זה שהערבים בכ"מ המשיכו בפעולות, והזיקו כמה-וכמה מאחורינו בני-ישראל של"ס"א ועד לידי רצח ר"ל. ולא רק באה"ק אלא גם במדינות אחרות, ומי יודע שבעת דיבורי אלה, הרי לא תפתח פה כו', בלעז זה ממוע זה – זהו רק באם הממשלה תחיה כזו שיש לה די תקופה, ויד חזקה עליהם, וכמו שראינו בעבר. ויכולים לבדו ע"ד כהנ"ל באה"ק ע"י המומחים לאותו דבר. ומכיוון שלפ-לעניות-דעת – בחירה במפלגה הני"ל תגרום לפיקוח-נפש, מוכרחני על-פי שולחן-ערוך להביע דעתי עוד-הפעם, ולעורר ע"י שאסור לבחור בהני"ל.

ב. ע"ד ההצעה לבחור בהני"ל לזמן קצר ואחר-כך לצאת מהממשלה וכי':
 1) מי יבטיח שעל-די-זה תתבטל ממלכתו. 2) והוא העיקר – עצם הסבא מפוסוס שהמפלגה הני"ל תעלה על כסא הממשלה, ועוד יותר – שכן יהיה בפועל, יתכן חזיק עוד יותר לערבים, והתוצאות מי ישרונה, לזה לדעתי אסור להרשות למפלגה הני"ל להקים ממשלה אפילו לרגע אחד.

(תוכן דברי כ"ק אדמו"ר שלי"ס"א להרב אצמ"ד ניימן [נציג חסידי' נוד]. ניסן ה'תש"ז)

העיקר“:

יהודי צריך לדעת שתכלית הכוונה היא שעבודתו תהי' (לא בקדש הקדשים, כי אם) ”במדרב“, ו”במדרב“ גופא – במעמד ומצב שהארזן (והלוחות שבו) מוכסה ב”לסי עור תחש“ (כפי שהי' אצל בני” בעת הליכתם ב”מדבר העמים“). כלומר, תכלית הכוונה היא – לעשות לו ית’ דירה בתתונתים, ע”י כללות העבודה בעור”ז החתונן שאין תחתון למטה ממנו, ובמיוחד – בזמן הגלות, ב”עקבות משיחא“, חושך כפול ומסופל, כפי שמתארת הגמרא בסוף מסכת סוטה . שכן עבודה זו דוקא פועלת נח”ד ותענוג למעלה באופן הכי נגלה, אשר למרות כל המניעות והעיקובים דחשכת הגלות, חושך כפול ומסופל, עומדים בני” בסיכון ומקיימים תורה ומצוות” בפועל ממש, וכמבואר בל”צ בפירוש הכתוב ”והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה“, שעקר ענוותנותו היחה כלפי הדור ד”עקבות משיחא“, בראותו את אופן עבודתם בקיום התנאי”צ מבלי הבט על כל המניעות והעיקובים, ועצם גורל הקורת רוח והשמחה העליונה שנועשה מזה למעלה.

וכאמור, אין כל סתירה בכך לתקוה וצפי' ובקשה שתבוא כבר הגאולה האמיתית והשלימה, שהי' כל תכלית הכוונה דירידת הגלות היא – כדי שיע”ז יזכו לתכלית העליוה דגאולה העתידה.

וענין זה מודגש גם בכך שבתנור הקדמה והכנה לפי ”במדרב“ – קורין בני” בתוקרותי את הפסוק ”ואולך אתכם קוממוית“:

היעוד ”ואולך אתכם קוממוית“ – קאי על הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי' גולת, שכן, גאולה שיש אחרי' גולת ח”י, אי אפשר לכוונה בשם ”קוממוית“, **לאמיתות**, ולא עוד, אלא שיש סברה לומר שגאולה כזו (שיש אחרי' גלות) לא היחה כדאית, מכיון שיעצור הגלות מזול יותד כאשר באמצע הרוגשו טעמה של גאולה... ובעצם, אין כל צורך בשק”ט והסבר כו' שהרי פשוט שבפשוטים מבין ש”ואולך אתכם קוממוית“ קאי על הגאולה האמיתית והשלימה.

וכאמור, יעוד זה (”ואולך אתכם קוממוית“) קורין בני” בתוקרותי, בתור הכנה והקדמה לפי במדבר, והכוונה בזה – להזגיש אשר עוד לפני שבאים למצב ד”במדרב“, יורדת הגלות, יודעים כבר שתכלית הכוונה ד”במדרב“ היא – העלוי ד”ואולך אתכם קוממוית“, בגאולה האמיתית והשלימה.

וזהים ליה ע”י כללות מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות, וכאמור, מתוך חיות ושמוחה, ועד שכבר בימי הגלות האחרונים – ל”כל בני ישראל . . . אור במושבותם“, כפי שהי' בעת יצי”מ, שכאשר פרעה הי' עדיין בתקופ, כבר אז ל”כל בני ישראל הי' אור במושבותם“, ומיד לאח”ז – גם ענין השמחה בשלימותה, כאשר תבטל התוקה דפרעה במכת בכורות, וכן תהי' לנו, ובאופן שאין צורך להמתין אפילו ימים ספורים בלבד, כי אם תיפק ומיד ממש.

(מסעים משיחת ש”פ במדבר, שרב דמחיש ה”חשתי” - לבתי מומה)

מלחמת הילדים

הנחה: ”יעז הנחות התמימים“, תרגום: מערכת ”יחי המלך“

במלחמה גשמית – לא לוקחים ילדים להלחם. תינוקות של בית רבן לא לוקחים לשים דבר, אפי' לא לעניני קדושה, כיון ש”אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן“, ”הבל שאין בו חטא“, ובונוג אליהם נאמר ”אל תגעו במשיח“;

משא”ל בנוגע למלחמה רוחנית (שהיא ”בשובה ונחתי“), היא מתחילה מ”מבן חורש ומעלה“, ואדלבה: בנוגע למלחמה רוחנית, ובפרט בסוף זמן הגלות, כשעיקר ”עבודת היום“ היא להביא את משיח צדקנו (ע”י מלחמה רוחנית במעשינו ועבודתנו, ”בשובה ונחתי“) – אזי דוקא תינוקות של בית רבן, שקרואים בשם ”משיח“, הם העיקר של ”צבאות השם“ במלחמה כזו; שלכן ”צבאות השם“ עכשיו מיוסד דוקא מילדים מתחת גיל בר-מצוה או בת-מצוה, שבאמת שייכים להם כל הילדים אפי' ”מבן חורש ומעלה“, ותיקף משנולד, אבל כיון שצריכים שהם בעצמם שיתחפו בהם בניגעותם – לכן קבעו ש”צבאות השם“ יהיו בעיקר ילדים שכבר הגיעו לחינוך, שיש להם כבר קצת הבנה, עכ”פ בכללות, בענין זה.

שזה גם מהטעמים לכך מדוע מקשרים את ”צבאות השם“ עם הענין ד”יחי וואנט משיח נא“:

כיון שההפקיד ועבודת היום של ילדי ”צבאות השם“ (שנקראים ”משיחתי“) היא להביא את משיח – צריכים לגלות אצלם את הרצון הפנימי, העיקרי והנפשי שרוצים כבר את משיח, ושהרצון פנימי נפשי צריך לבוא **בגלוי** כך שיה נהי' ”ל”צונכם“, גם הרצון של המוף ונה”ב, עד ”בכל לבבך – בשני יצריך“. שזאת (גלוי הרצון בענין משיח) פועלים עי”ז שאומרים שרוצים ”משיח עכשיר“.

אבל כיון שישנם ילדים יהודים שלא מבינים עדיין לשון הקודש, לכן לא אומרים (ושרים) זאת בלשון הקודש, אלא בתרגום לשפת המדינה [ולחע”ה שנתרגם אונקלוס ביתן בסגול; ואפי' הילדים שכן מבינים לשון הקודש, אבל היחה והם צריכים לגלות ולפעול א”א גם על ילדים אחרים שאינם מבינים שפה זו, עד ל”שה פזורה“ – לכן הם אומרים (ושרים) זאת גם בשפת המדינה: ”יחי וואנט משיח נא“.

ולא אומרים זאת סתם בדבור, אלא שרים זאת בניגון של שמחה, שזה חדרד יותר לאדם וזה מביא את הרצון עוד יותר בגלוי.

(משיחת ש”פ במדבר ה”חשתי” - לבתי מומה)

לחבוע ביאת המשיח באופן של "חוצפה"

והנה בעניינים שבסוף מסכת סוטה . . . י"ל, בנוגע לענין אחד מהם, שמוכר גם בפשיטת שהכונה בו הוא לטוב הנראה והגולה, והוא הענין ש"בעקבות משיחא (ופרט שנמצאים אנו בסוף סופו של עקבות משיחא) חוצפה שיג"ו; כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיציץ ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי החשובה היא "ביימא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"), ולכן עליו לצפות לביאת המשיח ול**חבוע** אותה עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמאי מהניא,

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמאי כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדרש, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א, היינו שזהו ענין המובן בפשטות הן לספרדים והן לאשכנזים), שזהו ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבד מחרה תצמיח" – יהי במחרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכחו לדרוש והקב"ה ממלא את בקשתו שזה יהי בעולא דיין ממש, עד – במחרה בימינו ממש, ולא זו ("ביימינו") בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בה, "כל רגע ורגע עבד עבדיתי", שה"עבדיתי" האמיתי של כל רגע שבעקבותא דמשיחא הוא – להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלמה שהיא עומדת ומנוכה למעלה, שחתגלה ונוד תיקף ומיד, ובאופן של גילוי עד – לעיני בשר, עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה'", כמו שפירש הרמב"ם שהכונה בה גם ל"ל' תולס", היינו כל השבעים אומות, שעסקם יהי "לדעת את ה' בלבד", ושהוא אלקי ישראל, "מלך ישראל ומאל", במגולה האמיתית והשלמה עי"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"ב דג השבועות החדשים" - בחדת נוגה)

באם אל הקב"ה ואומרים לו: היתכן...

. . . ע"פ האמור לעיל, מובן, מה שבסוים מסכת סוטה מדובר בארוכה אודות גודל הרידה שבזמן הגלות, עד למעמד ומצב ש"עיל מה יש לנו להשען – על אבינו שבשמים" – ומאחר שישנו פס"ד בתורה – "על מה יש לנו להשען על אבינו שבשמים" – באים אל הקב"ה ואומרים לו: היתכן, עד כמה השיעור להתייגע בגלות ("ויזפל איז א שישעור צו מאטערן זיך אין גלות")?

אופן העבודה "במזב"ר"

פ' במדבר

. . . מובן וגם פשוט, שכל האמור לעיל שאין להודי טענות על העובדה שהקב"ה הביאו "במזב"ר" – הרי זה רק ביחס למלוי תפקידו ושליחותו מתוך חיות ושמחה, אבל אין הפיזושה שהוא מסכים לכך, ומוכן להשאר במצב זה, רחמנא ליצלן, גם בעתה.

אדרבה: בנוגע לעתיד – צועק יהודי: "אלקים אל דמי לך אל תחדש ואל תשקוט א-ל"...

.. לאחר כל העלווים כו' – אינו מוכן להשאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד...

ולכן, מבקש יהודי בכל תפלה ותפלה: "ותחינה עינינו בשוכן לציון ברחמים" – ו פעמים בימים השבת – ד פעמים: והגע עצמך:

בתפלת שחרית דיום השבת, מבקש יהודי: "ותחינה עינינו בשוכן לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת בתפלת העמידה", לאחר ההקדמה ד'אדני-שפתי תפתח ופי גידי תהלתך", וכפירוש אדמו"ר מהר"ש [שעינו – "ללחילה אריבאר"] ש"איג"ה הוא לשון המשכה [ע"ד יוצג משה – דבילים שמושכין לבן של אדם כאגדה", לכוונה אחר הקורא,

ולאחרי שביקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פינמאה דלא אשתמע" – חוזר הש"י ומבקש זאת עוד הפעם, ולא עוד, אלא שמבקש זאת בקול רם, שכן, בייחוד "שליח-צבור" [צבור" – ר"ת צדיקים בניונים וישעים, ובהדגשה – שישנו וא"ו מחתב את אלו שהם במצב דחיפך הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שיעשה אמנם באמצעות "ביתונים", אבל סוכ"ס מתחברים הם עם הצדיקים, עד שגועשים כולם למציאות של "צבור", מציאות אחת], אשר "הן אל-כבר ולא ימאס" – יש לו "בחיטקייט" לבקש זאת בקול רם!

ואעפ"כ, כעבור משה זמן – לאחר קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש בזמן הנאמלה – הנה בראתו שמישיח עדיין לא בא... חוזר ומבקש עוד הפעם: "ותחינה עינינו בשוכן לציון ברחמים"...

ובכן, אין כאן "הסכמה", ח"ו, מצדו של יהודי על ההשארות בגלות ("במזב"ר"), ההיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד; הכונה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא בטענות כו' היא, איפוא, אך ורק בנוגע לעבר, בנוגע למלוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר". החוראה מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא . . .

וברגעא חדא.

ומתוך שמחה וטוב לבב יוצאים בריקוד לקבל פני משיח צדקוני, ולא כאותם "בעלי מוחין" שיישבים במתנינות, מנופחים ("אנגעבלאזי"), ואינם יכולים להראות תנועה של שמחה, עאכ"כ לא לצאת בריקוד, וטוענים הם, שהתורה ענינה חבנה והשגה וכו', וצ"ל במתנינות, והיתכן שיהי' "מפוז ומכרכר", ר"אחד הריקים" – לא ישמע כזאת במבול ישראל!

הוא יודע שישנו מאיז"ל "אין מוסרין ריז תורה ריז תורה אלא למי שלכו דואג בקב"ר", ולכן, הוא מתחיל לדאוג, כדי שיזכה לקבל "ריז תורה". ומוכרח גם להראות לחבריו שהוא "דואג", כדי שגם חבריו ידעו שהוא מחפז לקבל "ריז תורה"!

מדוע צריך אהר לרפס "ריז תורה" – לכל לראש תתנהג ע"פ נגלה דתורה – וישנו פסוק מפורש שאומר "עבד את ה' בשמחה", והדמב"ם פוסק להלכה שעבודת ה' בשמחה היא "עבודה גדולה", ומביא ראי' מהפסוק "מפוז ומכרכר גי"ג].

והרי שמחה פורץ גדר, היינו, שעצ"ז נפעל הענין ד"יעלה הפרוץ לפנינו", ובאופן ד"שמחה עולם על ראשם".

(מש"ח ר"ז ס"ח ה'תשמ"ה - ב'בית מומה)

סג

אומרים גם להם: "דאלאי גלות"...

מכיון שבבאו"א מישוראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (ש"רע או"ח ס"ה) – מובן, של יהודי יעשה בעל-מבית על מצייאות העולם כולו, ולכן, באשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – איז תיקף ומיד באה הגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקוני?

ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לישון המנובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניד ושדותיהם מתיקדתי", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"רדשו את שלום העיר גו" – איז אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

וזוכים להתגלות מלך המשיח, ביחד עם ההתגלות של מלך מלכי המלכים המקב"ה, כמ"ש "ונגלה כבוד הוי' גו", ובאופן ד"ביים ההוא הי' ה' אחד ושמו אחד", כשם שאנוי נכתב – שם העצם, שם המיוחד ושם המפורש – כד אנו נקרא בגלוי בכל העולם כולו, במחרה בימינו ממש.

(מש"ח ר"ז ס"ב חג השבועות ה'תשמ"ה - ב'בית מומה)

וכאשר בא הציצה"ד (תקרא "דער קלוגניקער"), וטוען: באיזה כח הולך אתה לתבוע ולדווש בתוקף אצל הקב"ה? – אומרים לו: כד ציוותה התורה! ובפרט שישנה מצוה עשה בתורה שהאדם צריך לבקש את כל צרכיו מאת הקב"ה, ויעאכ"כ כאשר מדובר אודות הצורך הכי גדול – גאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקוני.

ובפרט לאחרי שהקב"ה התחיל במצוה זו – "בהוציאך את העם ממצרים", איז "אומרים לו גמור" – "תעבדו את האלקים על החור הזה", נתינת וקבלת התורה, חוד הקב"ה עם כנס"י, עד לתכלית השלימת שבחה – בגאולה העתידה.

(מש"ח ר"ז ס"ח ה'תשמ"ה - ב'בית מומה)

סג

במשך היום כולו, מקווה יהודי ומצפה שהקב"ה יביאנו לא"י

. . . דבר זה (שמקומו האמיתי של יהודי הוא בארץ ישראל) בא לידי ביטוי בכל שגם כאשר נמצאים בגלות – אומר כאו"א מישראל בכל תפלה ותפלה: "כי לישועתך קיינו כל היום"י; מיד יום ביומו, במשך היום כולו, מקווה יהודי ומצפה שהקב"ה יביאנו לארץ ישראל, ושם – "לירושלים עירך"!

ולא עוד, אלא גם לאחרי שאמר זאת בתפלת שחרית, הנה בראותו שעברו שעות אחדות ומשיח עדיין לא בא.... – חוזר ואומר את עורה"פ בתפלת מנחה, וכאשר עוברים עוד שעות אחדות ועדיין משיח לא בא – חוזר עורה"פ גם בתפלת ערבית!

וכאשר הקב"ה רואה עד כמה תפנים ומשתוקקים בני"ג לגאולה – כפי ששרדתם לפני"ז: "ויי וווגט משיח נא" – איז ממחר להביא את משיח צדקוני להוציא את כאו"א מאתנו, בתוככי כלי ישראל, מגלות – לגאולה.

(מש"ח ר"ז ס"ח ה'תשמ"ה - ב'בית מומה)

סג

ולא כאותם "בעלי מוחין" שיישבים במתנינות, מנופחים

מאחר שעבודת בני"ג תהי' באופן דלמעלה ממדידה והמבלה, באופן ד"שאו את ראש" (דפ', במדבר, ולמעלה מזה – "ישא את ראש" דפ' נשא), ובאופן ד"יד רמה" [ולא כלאחר יד, כמובן מה' שבת שא"ז מעשה חשבון] – מובן, שבבאת משיח צדקוני תהי' גם באופן כזה – "וארז עם ענני שמיא" (ולא "עני ורוכב על החמור").

ובאופן ד"מיד הן נגאלתי", מאחר שעבודת התשובה היא בשעתא חדא